

SENdeOKU KLASİKLER

Miguel de Cervantes'in eşsiz klasiğini
Mehmet Atilla anlatıyor

DON KİŞOT

DON KİŞOT

© 2024, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YENİDEN ANLATAN: Mehmet Atilla
ORJİNAL ESER SAHİBİ: Miguel de Cervantes
RESİMLEYEN: Ahmet Uzun
EDİTÖR: Ümit Mutlu
SON OKUMA: Barış İnce
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli, Ankara
Tel: 0312 640 16 23

Birinci Baskı: Ağustos 2024 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-960-5
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

SENdeOKU KLASİKLER

Miguel de Cervantes'in eşsiz klasiğini
Mehmet Atilla anlatıyor

DON KİŞOT

tudem

Birinci Kısım

Birinci Bölüm

Bay Kesada, Don Kişot'a Dönüşüyor

Adamın adı Bay Kesada idi. İspanya'nın La Mança bölgesinin bir köyünde yaşıyordu. Elli yaşlarında, çelimsiz biriydi. Evli değildi. Oldukça bakımsız şatosunu iki kişiyle paylaşıyordu: yaşı yirmiye yaklaşmış kız yeğeni ve hizmetçi kadın. En yakın dostları ise köyün din görevlisi ile berberiydi.

Bay Kesada günlerini macera kitapları okuyarak geçirirdi. En çok da şövalyelerin kahramanlık öykülerine bayılırdı. Hele bir de cadılar, büyücüler, ejderhalar varsa saatlerce masadan kalkmazdı.

Bir sabah, bu hastalıklı tutku onu harekete geçirdi. Bay Kesada elindeki kitabı fırlatıp haykırdı.

“Tamam!” dedi. “Kararımı verdim. Ben de şövalye olup haksızlıklara karşı savaşıcağım. Ezilenleri koruyacağım, zalimlerin dersini vereceğim!”

“Amcacığım, lütfen kendine gel,” dedi yeğeni. “Şövalye falan kalmadı artık. Onlar çok eskidendi.”

“Senin aklın ermez,” dedi Bay Kesada. “Kararım kesindir. Zaten amacım da şövalyelik ruhunu canlandırmak. Her şeyden önce, adımları değiştiriyorum. Sonra da ilk seferime çıkıyorum. Haberinizi olsun.”

Zavallı kızın ağızı açık kaldı. “Aman Tanrım! Kulaklarıma inanamıyorum...”

Devreye hizmetçi kadın girdi, o da “yapmayın, etmeyin efendim” gibilerden bir şeyler söyledi ama yararı olmadı.

Bay Kesada avaz avaz bağıırıyordu:

“Herkes bana ‘Don Kişot’ diyecek bundan sonra! Anlaşıldı mı? Hatta, adımın başına memleketimi eklersem daha da havalı olur: Artık, La Mançalı Don Kişot’um ben. Tamam mı? Duyduk duymadık demeyin! Heeeyt! Çekilin önümden!”

Eski Kesada, yeni Don Kişot doğruca depoya gitti. Orada dedelerinden kalma paslı bir zırh olduğunu biliyordu. Güzelce temizledi. Köşede bir miğfer buldu, onu da yarım yamalak elden geçirdi. Mızrağa benzer bir sopanın da ucunu sivirtti. Böylelikle şövalyelik gereçlerini tamamlamış oldu.

Sonra ahıra seyirtti. Kemikleri sayılan, cılız mı cılız bir atı vardı. Ayakta zor duran hayvanı sevdi, okşadı.

“Harika görünüyorsun,” dedi. “Senin adın da Rosinante olsun. Baksana, söylenişi ne güzel.”

Sıra, kendisine bir sevgili bulmaya gelmişti. Okuduğu kitaplarda şövalyelerin sevgilisi de oluyordu çünkü. Ancak bu konuda şanslı olduğu söylenemezdi. O güne kadar bir sevgili edinmemişti.

Bütün tanıdıklarını zihninden geçirdi. Sonunda, bir zamanlar görüp de beğendiği kızlardan biri geldi aklına. Komşu köylerden birinde yaşıyordu. Kızcağızın hiçbir şeyden haberi yoktu, ama olsun. Don Kişot onu kendine hayalî sevgili olarak seçmişti bile. Bir takma ad da ona uydurdu: Dulsiniya.

“Her şey senin mutluluğun için, sevgili Dulsiniya...” diye mırıldanarak gezinmeye başladı.

Derken, bir gece yarısı, gizlice şatodan ayrıldı.

Zavallı Rosinante güçlkle ilerliyordu. O sırada bir hata yaptığını fark etti Don Kişot:

Kimse kendi kendisini şövalye ilan edemezdi ki. “Dük” denen, soylu ve zengin kişilerden birinin ona şövalye ünvanını *vermesi* gerekiyordu.

Öyleyse ilk işi kendine bir dük bulmak olmalıydı.

Ertesi gün karşısına bir bina çıktı. Sıvaları dökülmüş, kapısı penceresi berbat bir handı aslında, ama Don Kişot onu şato gibi görüyordu.

Şu şatoya gideyim de dük hazretleriyle görüşeyim, diye düşündü.

Hana girdi. Tuhaf görünümünden dolayı kendisini ciddiye alan olmadı. Don Kişot buna biraz bozuldu ama belli etmedi. Sonunda hancıya derdini anlattı.

Hancı, karşısındaki adamın tatlı bir kaçık olduğunu anlamakta gecikmedi. Başından savmak için, sahte bir törenle ona şövalye

ünvanı verdi. Parası olmadığını görünce de minik bir öğütle uğurladı.

“Tek başına gezen şövalye olmaz,” dedi.
“Bir yardımcı, bir seyis lazım sana. Atınla ilgilenecek, ayak işlerini yapacak birini bulmalısın. Biraz da para.”

Don Kişot adama hak verdi. Eksiklerini tamamlamak için köyüne dönmeliydi. Fakat yolda bir grup tüccarla karşılaştı. Hemencecik şövalyelik ruhu kabardı ve adamların karşısına dikildi.

“Beyler!” dedi. “Ben, La Mañçalı Don Kişot’um! Sevgilim Dulsiniya’nın dünyanın en güzel kadını olduğunu kabul etmezseniz buradan geçemezsiniz!”

“Hoppala!” dedi adamlar. “Sen de kimsin yahu? Hiç görmediğimiz birine nasıl güzel deriz? Hasta mısın nesin! Çekil yolumuzdan.”

Bir ağız dalaşı başladı. Kimin ne dediğı belli değildi. Sonunda Don Kişot'un tepesi attı. En yakındaki adama saldırmak için Rosinante'yi mahmuzladı. Fakat zavallı at, böyle hızlı hareketlere alışık değildi. Üç beş adım sonra ayağı kaydı ve Don Kişot'la birlikte çukura yuvarlandı.

Bu kadarla kalsa iyi! Adamlardan biri atından indi, Don Kişot'un mızrağını elinden aldı, sopa gibi vura vura sırtında parçaladı.

Taze şövalye oracıkta büzüldü kaldı...

Neyse ki köylülerden biri oradan geçiyordu. Don Kişot'u ve atını tanıdı, çukurdan çıkarıp şatosuna kadar götürdü. Yeğenine ve hizmetçiye teslim etti.

Köyün berberi ve din görevlisi de oradaydı. Arkadaşlarını aramaya gelmişlerdi. El ele verip Don Kişot'un yaralarını sardılar. Bitkin şövalye derin bir uykuya daldı.

“Bütün suç, şu berbat kitaplarda,” dedi içlerinden biri. “Hepsi de Orta Çağ’dan kalma saçmalıklar anlatıyor. Bu yüzden adamcağızın kafası iyice karıştı.”

Ötekiler de aynı görüşteydi. Sonunda tüm kitapları yok etmeye karar verdiler. Hatta kitaplığın kapısına duvar bile ördüler.

Don Kişot iki gün sonra yataktan çıktı. Fakat kitaplığını bulamayınca şaşkına döndü.

“Nerede benim kitaplarım?” diye bağırdı.

“Sormayın efendim,” dedi hizmetçi. “Hiçbiri yok. Şeytan aldı götürdü. Hatta kitaplığınızın girişi bile kayıp.”

“Bu, olsa olsa bir büyücünün işi,” dedi yeğeni. “Bulut gibi uçarak geldi çünkü. Korkunç bir yıla binmişti. Bir anda ortalığı duman bürüdü. Ne olup bittiğini göremedik. Sesini duydum yalnızca. Sürekli, ‘Bu kitapların sahibine hıncım var benim!’ diye bağıırıyordu.”

“Şimdi anladım...” dedi Don Kişot. “Bütün bunları yapabilecek tek kişi var: Büyücü Freston! Epeydir bana düşman. Onun şövalyelerini ezip geçeceğimi biliyor çünkü. En yakın zamanda dersini vereyim de dünyanın kaç bucak olduğunu görsün!”

“Aman amcacığım, böyle şeylere kafa yormasanız...” dedi yeğeni.

“Lütfen dostum, otur oturduğun yerde,” diye ekledi berber de.

Diğerleri de benzer şeyler söylediler.

Ama Don Kişot, kararından dönecek gibi değildi.

Miguel de Cervantes'in eşsiz klasiğini
Mehmet Atilla anlatıyor

DON KİŞOT

Resimleyen: Ahmet Uzun

Küçük kasabasında kendince yaşayan Bay Kesada, günün birinde romantik Orta Çağ hayallerine kapılıverirse ne olur? Tabii ki sıkı atına atlar ve kendisini şövalye ilan eder! Artık Bay Kesada, yani Don Kişot, başına binbir türlü dert açıp herkesi kahkahalara boğmaya karardır...

Modern Avrupa'nın ilk romanı olarak kabul edilen, İspanyol yazar Cervantes'in ölümsüzleşen eseri *Don Kişot*, bu kez usta hikâye anlatıcısı Mehmet Atilla'nın ellerinde şekilleniyor, herkes okuyabilsin diye yeniden hayat buluyor!

OKUMA SEVİYESİ: ★★★★★
kolay
okunur
kitaplar
İLGİ YAŞI: 9-13

tudem.com
tudemyayingrubu

ISBN: 978-605-285-960-5

9 786052 859605